

עפ"ת 42135/11/22 - יצחק יוגב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 42135-11-22 יוגב נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 90522365957

בפני כבוד השופטת רונית בש

המערער

יצחק יוגב

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

1. מונח לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט אור לרנר) (להלן: בית משפט קמא) שניתנה בתיק המ"ש 6820-07-22 ביום 06/10/22, במסגרתה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס שמספרה 90522365957 (להלן גם: הדו"ח). בדו"ח מיוחסת למערער עבירה שעניינה נהיגה במהירות מופרזת. ביום 09/10/21 צולם רכב בבעלות המערער נוסע בכביש 23, בדרך עירונית במהירות של 108 קמ"ש במקום המהירות המותרת, עד 80 קמ"ש.

החלטת בימ"ש קמא

2. בימ"ש קמא בהחלטתו ציין כי לטענת המערער, הוא מעולם לא קיבל את הודעת תשלום הקנס וכי גב' הדס גל (להלן: הדס) היא זו שנהגה ברכב בזמן ביצוע העבירה. עוד צוין כי המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת לחזקת המסירה. בימ"ש קמא קבע כי הודעת תשלום הקנס נשלחה לכתובתו הרשומה של המערער וחזרה בציון "לא נדרש", וכי די בכך כדי לבסס את חזקת המסירה, כאשר אין די בטענות בעלמא כי דבר הדואר לא התקבל. עוד נקבע כי אין בטענת המערער כי הדס נהגה ברכב בזמן ביצוע העבירה כדי לסייע לו. הוטעם כי התצהירים מטעמו של המערער ומטעמה של הדס, אשר צורפו לבקשה, הם תצהירים לקוניים, אשר אינם נתמכים בראיות או מסמכים ואינם מבססים כדבעי את הטענה בדבר היות הרכב בחזקתה של הדס.

נימוקי הודעת הערעור

3. המערער טוען כי בימ"ש קמא שגה בהחלטתו וכי היה עליו לתת למערער את יומו בבית המשפט על מנת למנוע עיוות דין. עוד טוען המערער כי לא קיבל ולא ידע על אודות הודעת תשלום הקנס, וכי לא קיבל לידיו הודעות דואר על דבר דואר רשום הממתין לו לקבלו, ובכלל.

4. עוד נטען ע"י המערער, כי בתקופה בה נשלחה הודעת תשלום הקנס היה הגל הרביעי של נגיף הקורונה בעיצומו,

דבר שפגם בפעילות השוטפת של כלל המוסדות ובכללם רשות הדואר באזור מגוריו. נטען כי מיד כשנודע למערער על הודעת תשלום הקנס ביום 8/5/22, עת שקיבל דרישה לתשלום חוב מהמרכז לגביית קנסות, פעל במהירות ביום 26/5/22 להמצאת בקשתו למפנ"א (מרכז ארצי לפניית נהגים) להסבת הדו"ח על שמה של הדס, הנהגת בפועל, אשר עשתה שימוש ברכב. לשיטת המערער, אילו ידע על דבר הדואר הרשום או קיבל הודעה לעניין זה, היה פועל באותו אופן להסבת הדו"ח על שם הדס. המערער מבקש להתחשב בתקופה הקצרה שחלפה בין סיום התקופה של 90 הימים להגשת הבקשה להסבת דו"ח/או להישפט לבין המועד בו הוגשה הבקשה אשר נדחתה.

5. המערער טוען כי בשל עיסוקו הוא נמצא רוב היום במפעל של החברה שהינה בבעלותו, ומשכך הוא לא נמצא מרבית היום בכתובת מגוריו בקרית טבעון.

6. בנוסף טוען המערער כי אילו בימ"ש קמא היה מקיים דיון לפניו, הוא היה מגיע למסקנה אחרת, לקבלת בקשת המערער ולהסבת הדו"ח על שם הדס, הנהגת בפועל. נטען כי בחודש אוקטובר 2016 רכש המערער את הרכב לשימושה של הדס, אשר הייתה אז בת זוגו וכי מאז רכישת הרכב, לא השתמש בו ולא נהג בו כלל. המערער טוען כי במועד ביצוע העבירה, היה בבעלותו רכב אחר מסוג פורד אקספלורר, וכן צירף את רישיון הרכב הנ"ל בו רשום המערער כבעל הרכב. לטענת המערער, העובדה שטרם שילם את הדו"ח מהווה חיזוק לכך שלא ביצע את העבירה.

7. לפיכך, מבקש המערער לקבל את ערעורו ולתת לו את יומו בבית המשפט בדרך של מתן הארכת מועד להישפט.

טיעוני באי כוח הצדדים בדיון

8. בדיון לפניי היום חזר ב"כ המערער על האמור בהודעת הערעור. ב"כ המערער שב וטען כי למערער יש רכב אחר המצוי בבעלותו, וכי הרכב בו בוצעה העבירה נקנה בשנת 2016 ומאז הוא משמש ברציפות רק את הדס. עוד אישר ב"כ המערער כי באישור המסירה של הדו"ח צוינה כתובתו של המערער, אך בד בבד טען כי המערער נמצא שם לעיתים רחוקות מפאת עבודתו ונוכח מגורים בקיבוץ נווה אור עם בנו. כמו כן, נטען כי התקופה בה נשלח הדו"ח הייתה תקופת קורונה במהלכה חלו שיבושים באספקת הדואר. ב"כ המערער ביקש להתחשב בכך שבקשת המערער הוגשה פרק זמן קצר מאוד לאחר שנודע לו לראשונה על קיומו של הדו"ח.

9. ב"כ המערער ביקש להגיש במסגרת ערעור זה תצהירים משלימים של המערער והדס שצורפו להודעת הערעור. כאן יוער כי מדובר בתצהירים מיום 20/11/22 וכי תצהירים אלו לא עמדו בפני בימ"ש קמא. לפיכך, אין מקום להתיר את הגשתם במסגרת הדיון בערעור מה גם שאין עסקין בראיה שלא ניתן היה להגישה לבית משפט קמא, כי אם בתצהירים של המערער והדס, המהווים למעשה מקצה שיפורים לתצהירים שהוגשו בפני בימ"ש קמא.

10. בסיכומי של דבר טען ב"כ המערער כי אף אם קמה בענייננו חזקת המסירה, הרי שיש מקום להיעתר לבקשת המערער ולאפשר בכך את הסבת הדו"ח על שם הדס.

11. מנגד, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את הערעור תוך שטען כי לא מתקיימים במקרה דנן שני התנאים המצדיקים מתן הארכת מועד להישפט - סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה בזמן וחשש לעיוות דין. נטען כי אין חולק שהדו"ח נשלח לכתובתו של המערער וחזר בציון "לא נדרש", וכן נטען כי טענת המערער לפיה רוב הזמן אינו מצוי בכתובתו, כמו גם הטענה לשיבושים בחלוקת הדואר מפאת מגפת הקורונה, דינן להידחות, שכן הן נטענו בלא צירוף כל אסמכתאות. עוד נטען כי אין די בטענה שהדס נהגה ברכב בו בוצעה העבירה כדי להתיר הארכת מועד להישפט, וזאת כפי שעולה מפסיקת בית המשפט העליון, מה גם שהמערער והדס לא צירפו אסמכתאות שהצביעו על כך. ב"כ המשיבה טען, בנוסף, כי ביום 28/8/2020 בוצעה עבירה באותו רכב וכי הדו"ח שניתן בגין אותה עבירת מהירות, שולם אף שנרשם על שם המערער, דבר המלמד כי הרכב שימש את המערער.

דיון והכרעה

12. מסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") עולה, בין היתר, כי בית המשפט רשאי לקיים את המשפט בגין הודעת תשלום קנס גם אם הבקשה להישפט הוגשה באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה) לחסד"פ, בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו. סעיף 229(ה) לחסד"פ קובע, כהאי לישנא:

"תובע רשאי לדון בבקשה שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן (א), אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה".

13. בית המשפט הנדרש להארכת מועד להישפט שוקל שיקולים הדומים לשיקולים הנשקלים במסגרת דיון בבקשה לביטול פסק דין, שניתן בהיעדר נאשם, המוגשת מכוח סעיפים 130 ו-240 לחסד"פ (ראו: רע"פ 9142/01 סוריא איטליא נ' מ"י, פ"ד נ"ז (6) 793). על המבקש הארכת מועד להישפט להראות טעם טוב וראוי המבהיר מדוע נמנע מהגשת הבקשה להישפט במועד ובית המשפט נדרש לשקול - האם אי היעדרות לבקשה יגרור עיוות דין למבקש באופן המצדיק היעדרות לבקשתו.

14. ומהתם להכא: במקרה דנן לא הצביע המערער על טעם טוב וראוי המבהיר מדוע נמנע מהגשת הבקשה להישפט במועד. ודוק, אין חולק כי הודעת תשלום הקנס נשלחה בדואר רשום לכתובתו של המערער וחזרה בציון "לא נדרש", דבר המקים את חזקת המסירה העולה מתקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974. כאן אדגיש כי המערער אינו חולק בדבר תחולת חזקת המסירה בענייננו והוא אך טוען בהודעת הערעור כי הוא שוהה בכתובת מגוריו לעיתים רחוקות מפאת עבודתו, טענה שאינה נתמכת באסמכתא כלשהי ואשר אין בה כדי להפריך את חזקת המסירה. כך גם הטענה לפיה בתקופה הרלוונטית מפאת מגפת הקורונה חלו שיבושים במערך חלוקת הדואר, הינה טענה סתמית ובלתי מבוססת.

15. המערער אף לא הצביע על חשש לכך שייגרם לו עיוות דין אם לא ייעתר בית המשפט לבקשתו להארכת מועד

להישפט. טענתו של המערער, לפיה הארכת המועד להישפט נדרשת לשם הסבת הדו"חות על שמה של הדס אשר נהגה, לטענתו, ברכב, אינה מהווה נימוק המצדיק, בשלב זה, העתרות לבקשתו להארכת מועד להישפט (ראו לעניין זה: רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת ישראל (26.3.2014); רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (27.12.2011)). צדק בימ"ש קמא עת שקבע כי התצהירים שצורפו לבקשה הם תצהירים לקוניים, אשר אינם נתמכים בראיות או במסמכים לביסוס הטענה כי הרכב היה בחזקתה של הדס בתקופה הרלוונטית (ביום 9/10/21). זאת ועוד, העובדה שנרשם לחובת המערער דו"ח אחר ששולם ועניינו ביצוע עבירת מהירות ביום 28/8/2020 ע"י אותו רכב, מערערת את טענתם של המערער והדס לפיה הדס השתמשה באופן בלעדי ברכב. כאן ראוי להדגיש כי נוכח סעיף 229(ח) לחסד"פ, הרי שיש לראות את המערער כמי שהודה בביצוע העבירה עפ"י הדו"ח האחר, הורשע ונשא עונשו.

16. נוכח כל האמור לעיל, הרי שלא נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא אשר דחתה את בקשת המערער להארכת מועד להישפט.

17. בסיכומי של דבר, אני דוחה את הערעור.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, ט"ו טבת תשפ"ג, 08 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.